

سوزه

نکته‌هایی از جشن قهرمانی سید جلال تعارف زد یا رسول پناه جام می‌خواست؟

جشن قهرمانی پرسپولیس با وجود ناهماهنگی‌ها و مشکلاتی که داشت چند اتفاق خوب هم داشت. مثلاً اینکه به بازیکنان خارجی تیم اجازه داده شد با پرچم کشور خودشان وارد مراسم بشوند. همچنین وزیر ورزش، بهاروند، نبی و رسول پناه لحظاتی بعد از اهدای جام از مقابل استیج کنار رفتند تا بازیکنان و اعضای تیم را برای برگزاری جشن و پایکوبی تنها بگذارند.

در حاشیه جشن هم چند اتفاق جالب رخ داد و از آنجایی که به خاطر مسائل بهداشتی مقام مسئولی نمی‌توانست به بازیکنان مدال بدهد خود بازیکنان مدال هایشان را گردن هم می‌انداختند که در چند نوبت بازیکنان به هم مدال دادند. بخصوص وقتی ربیع‌خواه با عصا روی استیج آمد و نعمتی به او مدال داد.

نکته جالب اینکه افشین پیروانی هم تنها عضوی از تیم پرسپولیس بود که مدالش را از وزیر ورزش گرفت. همچنین اعضای تدارکات، تیم پزشکی و سایر اعضای تیم هم با شعور بالایشان در کانون عکس‌های قهرمانی قرار نگرفتند تا بازیکنان با جام قهرمانی باشند و جشن بگیرند. نکته دیگر اینکه بازیکنان خیلی زود یحیی گل محمدی را نزد خود فراخواندند تا گل محمدی جام را بالای سر ببرد و مسئول کادرفنی را فراموش نکرده باشند.

آن بخش از جشن قهرمانی پرسپولیس هم که توسط تلویزیون به تصویر کشیده نشد جالب بود. با اینکه هواداران پرسپولیس در ورزشگاه حضور نداشتند اما سکو‌ها خالی خالی هم نبود. بعد از اینکه بازیکنان با مدال‌ها و جام هر کار دوست داشتند کردند سید جلال به همراهی چند بازیکن دیگر جام را به سمت جایگاه ویژه برد. جایی که لیدرها و برخی هواداران عضو کانون هواداران نشسته بودند و با آنها پوکر قهرمانی را جشن گرفت. همچنین شجاع خلیل‌زاده که دیگر نمی‌دانست چه کار کند با این بخش از سکوهای ورزشگاه سلفی گرفت تا جشن قهرمانی‌اش چندان هم غریبانه و بدون هوادار نباشد!

مهدی شیری، شجاع خلیل‌زاده و محمدحسین کنعانی زادگان هم با شیطنت‌های‌شان حال و هوای خاصی به جشن دادند که هر کدام با حرکات موزون به سبک زادگاه خود کاری کردند تا ویدئوهای حرکات‌شان در تمام صفحات هواداری وایرال شود. البته این حرکات موزون و ویژه محدود به داخل زمین نبود و در رختکن با شدت و حدت بیشتری ادامه پیدا کرد.

از این گذشته شیطنت‌های شجاع و کنعانی حتی بیرون از ورزشگاه هم ادامه داشت. کنعانی بیرون از ورزشگاه از خودرو پیاده شد و با هواداران پایکوبی کرد و شجاع هم جام را به خانه برد و یا کنایه به تیم‌های رقیب که در باشگاه جایی برای جام وجود نداشت دوباره با جام قهرمانی خوابید!

اما این جشن و پایکوبی وجه دیگری هم داشت و منجر به ترس بشار رسن شد. بیرون از ورزشگاه هواداران متعدد پرسپولیس جلوی خودروی بشار رسن را گرفتند و به او اجازه حرکت نمی‌دادند. آنها با خواندن سرود بشار بشار از این هافبک عراقی می‌خواستند حتماً در پرسپولیس بماند و بشار هم که ترسیده بود و فقط می‌خواست از مخمصه فرار کند مدام می‌گفت می‌مانم، می‌مانم!

اما جالب‌ترین و شاید هم عجیب‌ترین اتفاق جشن قهرمانی مربوط به لحظه دریافت جام قهرمانی توسط کاپیتان پرسپولیس بود. وقتی شمارش معکوس برای اهدای جام تمام شد سلطانی فرو بهاروند به صورت مشترک جام را از سر جایش برداشته و به سید جلال تقدیم کردند اما حسینی به جای اینکه روی استیج جام را بالای سر ببرد با آرامش و با نقشه‌ای از قبل طراحی شده پایین آمد و به سمت رسول پناه رفت. اینجا برخی معتقدند رسول پناه قصد داشته جام را از سید بگیرد و ابتدا خودش بالا ببرد اما از تصاویر اینطور به نظر می‌رسد که سید جلال یک تعارف مختصر به او زده و رسول پناه هم در حالی که جام در دستان سید جلال و خودش به شکل مشترک قرار دارد چند سانتیمتری جام را بالا می‌برد و بعد از آن است که کاپیتان جام را از او می‌گیرد و خودش بالای سر می‌برد.

بعد از آن هم که بازیکنان تک تک روی استیج این کار را انجام می‌دهند و سیامک نعمتی اولین بازیکنی است که جام را می‌گیرد و با شمارش یک تا ۴ بقیه بازیکنان جام را بالای سر می‌برند اما خیلی زود بازیکنان به این مسئله نظم می‌دهند و یادشان می‌افتد که باید کسوت را رعایت کنند. از این جهت روی استیج برمی‌گردند و در حالی که همه جام را به کمال می‌دهند که او بالا ببرد او به محمد انصاری جام را می‌دهد. بعد نوبت علایشاه است و بعد از آن کمال. در ادامه بقیه هر بازیکنی با شمارش یک تا چهار جام را بالای سر می‌برد و یک بار هم به صورت انفرادی روی استیج با جام عکس یادگاری می‌گیرند.

۷ نکته از جشنی که دوستش نداشتیم

یک ناهماهنگی پرسپولیس‌ها را دلخور کرد

گزارش
محمد قراگزلو ■ @Mohammadghara04

جشن قهرمانی پرسپولیس عصر جمعه و بعد از باخت مقابل ذوب‌آهن در ورزشگاه خالی از تماشاگر برگزار شد اما با کنار هم قرار دادن برخی نکات در این مراسم به صراحت می‌توان گفت این جشن آنطوری نشد که انتظار می‌رفت.

هر چند در ایام کرونا‌یی برپایی هر جشنی با محدودیت‌های اعمال شده بی‌مزه و زشت می‌شود اما جدا از اینها برخی بی‌نظمی‌ها و تصمیمات غلط باعث شد که جشن قهرمانی لیگ نوزدهم نسبت به آنچه طی دوسه فصل گذشته هم اتفاق افتاده بود نامنظم‌تر و زشت‌تر باشد.

۱) قبل از بازی، سازمان لیگ به کانون هواداران پرسپولیس اعلام کرد حق ندارند روی صندلی‌های طبقه اول ورزشگاه کار موزائیکی و برنام‌هایی که دارند را پیاده کنند و آن بخش از سکوهای روبروی دوربین‌های تلویزیونی به تبلیغات اختصاص پیدا کرده است. از همین رو این طرح‌ها در صندلی‌های طبقه دوم اجرا شد که در پس زمینه بسیاری از عکس‌های جشن قهرمانی پیدا نیست و این اتفاق را می‌توان به دندان‌گردی سازمان لیگ ارتباط داد. تبلیغات سه طبقه‌ای کنار زمین کم‌توی ذوق می‌زد که تبلیغات وسیع روی سکو‌ها هم به آن اضافه شد. به این‌ها اضافه کنید تبلیغات محلی که داور چهارم کنار زمین می‌آید و تابلوی تعویض را بالا می‌گیرد. در عین حال زیرنویس پهن تبلیغات تلویزیونی هم زیر آن در حال حرکت است. آن وقت توقع دارید چه چیزی از آن فوتبال نصیب‌تان شود؟ اصلاً چشم‌هایتان فرصت می‌کنند خود فوتبال را هم ببینند؟

۲) ایراد دوم به خود باشگاه پرسپولیس وارد است. طی سه فصل گذشته با الگوبرداری از باشگاه‌های خارجی پرسپولیس برای مراسم جشن قهرمانی تیشرت‌های مخصوص با طراحی زیبا آماده می‌کرد که همه اعضای تیم به تن می‌کردند اما انگار مسئولان فعلی باشگاه فرق کیت تیم با تیشرت هواداری یا تیشرت مخصوص مراسم قهرمانی را نمی‌دانند. با بدسلیقگی مسئولان باشگاه پرسپولیس همان کیت دوم تیم که هفته قبل در شمال تن بازیکنان بود برای این جشن آماده شد. نکته بدتر اینجا بود که در جشن پوکر که باید بسیار خاص برگزار می‌شد و همه چیزش فوق‌العاده به نظر می‌رسید این بدسلیقگی اعمال شد و باشگاهی که این همه بریزو بپاش بیهوده دارد نتوانست یک تیشرت ویژه برای این مراسم فراهم کند که طراحی خاص پوکر و چهار جام متوالی روی آن نقش ببندد. در عین حال وجود اسپانسر روی این پیراهن، لباس‌های قهرمانی آنها را بیشتر از قبل شبیه لباس مسابقه کرده بود و اگر آن عدد چهار پشت پیراهن و تصاویر جام‌های روی آن نبود همه این لباس را با لباس مسابقه تیم اشتباه می‌گرفتند. از طرفی این سؤال وجود داشت که چرا از لباس سفید برای این مراسم استفاده شد و بهتر نبود از قرمز که رنگ اول و محبوب هواداران است بهره می‌بردند؟ آیا اینجا جایی بود که لباس‌های سفید روی دست باشگاه مانده باید خرج می‌شد؟

۳) ساعتی قبل از مسابقه پرسپولیس – ذوب‌آهن از روابط عمومی سازمان لیگ سؤال کردیم

بی‌نظمی را از همان

ابتدا می‌شد لمس

کرد. گوینده که فریاد

می‌زد، ابتدا ریتم گندی

داشت، اما بعد آنقدر

تند شد که تشخیص

نام‌هام را

ناممکن کرد

که آیا برای این روز ویژه امکان حضور در ورزشگاه و پوشش بهتر مراسم قهرمانی وجود دارد یا نه اما بهمنی گفت با وجود علاقه خودش و اصرارش برای این اتفاق ستاد کرونا مخالفت کرده و گفته نمی‌تواند برای سلامتی خبرنگاران تضمین بدهد. وقتی مراسم شروع شد اما تعدد نفرات کنار زمین آنقدر توی ذوق می‌زد که این سؤال در ذهن‌مان نقش بست که ستاد کرونا یا نهادهای مسئول دیگر نگران سلامت این عزیزان نبوده‌اند؟ همچنین وقتی روی صندلی‌های جایگاه به تصویر کشیده شد حدود صد نفر از لیدرها و افراد متفرقه در جایگاه نشسته بودند تا به این واقعیت برسیم که در روز خبرنگار فقط حضور خبرنگاران در مراسم قهرمانی لیگ هفدهم زیادی بوده است و دوستان فقط نگران سلامتی ما بودند!

۴) قبل از شروع مراسم با دیدن نورپردازی ویژه برای مراسم کلی ذوق کردیم اما انگار همه چیز برای قبل از مراسم بود چون در خود مراسم هیچ اتفاق خاصی در این باره رخ نداد. تصور می‌کردیم وقتی بازیکنی قرار است به سمت سکو برود در فضای تاریک ورزشگاه با نور مشخص خواهد شد یا استیج قهرمانی تنها زیر نور پروژکتورها قرار خواهد گرفت اما تمام آنچه اسمش را گذاشته بودند نورپردازی برای قبل از شروع مراسم بود. شاید هم دوستان نتوانسته‌اند نقشه‌های‌شان را اجرایی کنند و مثلاً شاید تصویربرداری تلویزیون یا عکاسی در آن فضا نشدنی بوده که هر چه بود منجر به عقیم ماندن این نقشه ویژه شد.

۵) بی‌نظمی در مراسم را می‌شد از همان خواندن اسامی اعضای تیم قهرمان لمس کرد. فرد گوینده با صدای انکارالاصوات نام‌ها را فریاد می‌زد و ابتدا ریتم گندی داشت و بعد آنقدر تند شد که نمی‌شد تشخیص داد نام چه کسی را خوانده است. همچنین آنچه اعضای تیم پرسپولیس را ناراحت کرده این است که اسامی به ترتیب خوانده نشده و مثلاً نام چند بازیکن خوانده می‌شد و بعد نام یک عضو کادر پزشکی یا تدارکات را قرائت می‌کردند و برخی مربیان در پایان اسم‌شان خوانده شد. یا مثلاً این وسط اسم استوکس را خواندند که شش ماه است از تیم جدا شده و خبری از او نیست.

۶) معمولاً در بازی‌های حذفی و تورنمنت‌هایی که بازی فینال داریم و مراسم قهرمانی، قبل از رفتن اعضای تیم قهرمان روی استیج تیم داور از مسئولان مدال و لوح می‌گیرند اما تا حالا دیده بودید که تیم داور در پایان مسابقات لیگ – تازه این بازی پایانی لیگ هم نبود – مدال بگیرد؟ کوپال ناظمی، محمدرضا ابو الفضلی و علی میرزاییگی محترم اما کجای دنیادر مراسم قهرمانی لیگ از داور مسابقه منتهی به مراسم قهرمانی تقدیر می‌کنند؟ البته عجیب اینجاست که این داستان محدود به تیم داور نیست و حتی ناظر داور و ناظر بازی هم مدال گرفتند تا شگفتانه‌های این مراسم به اوج برسد.

۷) ظاهراً به خاطر رعایت فاصله اجتماعی آن جایگاه ویژه که اعضای تیم با جام قهرمانی عکس می‌گیرند تبدیل شد به جایگاهی برای عکس گرفتن تک تک اعضای تیم با جام اما در کجای این مراسم پروتکل‌ها رعایت شد که باید اینجا می‌شد. پرسش مهم اما اینجاست که چرا در طول مراسم موزیکی متناسب با جشن فوتبالی پخش نشد و این همه افراد متفرقه کنار زمین چه کار می‌کردند؟ چرا در هنگام حمل جام و مدال‌ها و زمانی که باید جام سر جای خودش قرار می‌گرفت آن همه ناهماهنگی رخ داد؟ با تماشای دوباره این مراسم حتماً چند اشکال دیگر هم می‌توان از آن گرفت اما مثل همیشه چاره‌ای نداریم جز اینکه از این کاستی‌ها و تصمیمات غلط بگذریم و به دوستان برگزارکننده این مراسم خسته نباشید بگوییم!